

Університетський КУР'ЄР

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ БІОРЕСУРСІВ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ

виходить з вересня 1956 року

№9 (2019) 26 грудня 2019 року

www.nubip.edu.ua

ЗНАЙ НАШИХ!

ПЕРШИЙ СЕРЕД АГРАРНИХ І ТРЕТІЙ - СЕРЕД УСІХ ВИШІВ УКРАЇНИ

Міністерство освіти і науки України та Державна наукова установа «Інститут модернізації змісту освіти» оприлюднили результати Всеукраїнської студентської олімпіади з навчальних дисциплін і спеціальностей (спеціалізацій) у 2018/2019 н.р. За ними НУБІП посів 1-ше місце серед аграрних і 3-тє - серед усіх вишів України.

ЗОЛОТИЙ ДУБЛЬ

Останній місяць зими приніс і дві приємні новини в житті ректора університету Станіслава Ніколаєнка.

Перша – на загальних зборах Національної академії педагогічних наук України таємним голосуванням його обрали академіком НАПН України.

Друга – протягом місяця читачі порталу Osvit.ua визначали найкращого міністра освіти і науки України в новітній історії країни. За результатами голосування 2535 осіб Станіслав Ніколаєнко отримав підтримку 58% респондентів.

Колектив університету вітає свого очільника з подвійним успіхом!

Інф. УК

НОВОРІЧНЕ

ЦЬОГОРІЧНІ СЕНТЕНЦІЇ ДІДА МОРОЗА

Перша: що б не трапалося, малюта без подарунків залишитися не можуть!

І друга: вибачайте, але миші прогризли торбину і увесь сніг розгубив по дорозі.

Шановні колеги!

Прийміть найщиріші вітання з Новим роком та Різдвом Христовим!
Нехай новорічні свята наповнять Ваше життя миром, світлою радістю,
теплом і удачею, виправдають надії, обдарують щедрою долею,
міцним здоров'ям, щастям, любов'ю і затишком.
Нехай щастить кожного дня, а удача буде поруч увесь рік!
З новими починаннями й новими успіхами! З води і роси!

Ректор

Станіслав Ніколаєнко

З Новим Роком та Різдвом Христовим!

СПРАВИ ДЕРЖАВНІ

ПАРЛАМЕНТАРІ РОЗГЛЯНУЛИ ПРОБЛЕМИ ЛІСОВОЇ ГАЛУЗІ

За всі роки незалежності комітет Верховної Ради України з питань екологічної політики та природокористування лише тричі присвячував свої засідання лісовому господарству. І країне – третє, на якому розглядали проблемні питання лісової галузі – пройшло на базі Боярської лісової дослідної станції НУБІП, щоб, за словами заступника голови комітету Олександра Маріковського, почути думку реальних практиків і освітян, які змотують нове покоління лісівників.

Розпочали з гарної традиції: висадили саджанці дубу і горобини на території центральної садиби.

Ректор університету Станіслав Ніколаєнко і директор Боярської ЛДС Анатолій Карпук представили реалії і можливості підрозділу – виробничі, наукові і природоохоронні. Про наукову роботу, що проводиться на базі лабораторії лісової біотехнології, де працюють над посадковим матеріалом для лісовідновлення, біоенергетичних потреб тощо говорили начальник наукової частини ЛДС Олександр Мельник.

Учасникам засідання показали виробничі потужності – столярне відділення, цех з переробки деревини (завдяки встановленню тут нової виробничої лінії цього року вперше почали відправляти готову продукцію на експорт). Велике зацікавлення викликала лісова пожежна станція: її стаціонарні станції фіксують небезпеку, що виникає, і передають дані відповідним службам, а 15

пожежників і 30 співробітників лісової охорони завжди готові прийти на виклик. Причому, все це – без жодної копійки бюджетного фінансування: за рахунок університету.

Завідувач кафедри відтворення лісів та лісових меліорацій Віктор Маурер презентував продукцію розсадників Державного агентства лісових ресурсів: лісівникам найперше потрібно налагодити виробництво

якісного садивного матеріалу, що забезпечить високу приживляваність лісових культур і стійкість майбутніх насаджень. Машини та механізми для лісового господарства представив професор кафедри лісівництва Володимир Гриб.

На різних локаціях Дзвінківського і Боярського лісництва господарі показали високопродук-

Закінчення на стор. 2

ПРОФСПІЛКА

НОВИЙ СТАРИЙ ГОЛОВА

Пройшла 27-ма звітно-виборна профспілкова конференція первинної профспілкової організації НУБІП України.

Про роботу профкому за 2015 – 2019 роки звітував його голова Ростислав Тарасенко. Він зупинився на глибоких змінах у суспільстві, що торкнулися і профспілок в Україні вищою цінністю визнано людину, проте до досягнення задескларованого ще потрібно дійти. Серед викликів, зокрема, - підготовка нового Трудового кодексу, в якому пропонується ряд тривожних змін. Приміром, скорочення терміну оплачуваної відпустки. Основне ж завдання профспілок - забезпечення гідних умов праці. Саме на це була спрямована робота за звітний період. Серед болючих питань, які виокремив голова профкому, - соціальне забезпечення працівників житлом. Його потребують майже півтисячі осіб, в основному молодих спеціалістів. Для вирішення проблеми заплановано будівництво житлових будинків у Новосітках і Чабанах.

Голова обласного комітету профспілки працівників АПК Василь Хвостіков підкреслив: університет

має найпотужнішу первинну профспілкову організацію цієї структури. Прогрес і темп, співпраця з адміністрацією НУБІП – це зразок.

Ректор університету Станіслав Ніколаєнко відзначив співпрацю з профспілковою організацією – головна умова для злагодженої роботи. Бо адміністрація має знати, чим живе колектив. Працювати зараз складно, оскільки живемо в час постійних змін, викликаних об'єктивними причинами, а люди прагнуть стабільності. В країні ж фактично йде війна, помітна жорстка конкуренція з боку європейських університетів. До проблем належить і ліберальний підхід у політиці, який не має на меті турботу про людину. Але університет повинен і за таких умов працювати стабільно. І наш колектив, незважаючи ні на що, працює та вирішує і соціальні, і господарські питання.

Наразі перед університетом стоять кілька основних завдань: оновлення всіх сфер діяльності за дебіюкратиза-

цією управлінського, навчально-виховного, дослідницького процесів, застосування інноваційних підходів у навчальному процесі, посилення заходів щодо охорони праці і техніки безпеки, перебудова профорієнтаційної роботи із застосуванням нових підходів, спрямування кадрової роботи на відбір і підтримку молодих вчених, нарощування ефективності міжнародних зв'язків, поліпшення гуманітарної та виховної складових (формування у студентів відповідальності за долю країни, виховання патріотизму).

Делегати конференції визнали роботу голови профспілкового комітету задовільною та переобрали Ростислава Тарасенка на новий термін, обрали новий склад профкому і ревізійної комісії, делегатів на VIII обласну конференцію профспілки працівників АПК.

Ірина Білоус

СПРАВИ ДЕРЖАВНІ

ПАРЛАМЕНТАРІ РОЗГЛЯНУЛИ ПРОБЛЕМИ ЛІСОВОЇ ГАЛУЗІ

Закінчення. Поч на стор. 1

тивні соснові насадження та наукові стаціонари. Зокрема, завідувач кафедри таксації лісу та лісового менеджменту Андрій Білоус інформував про наукові дослідження колективу науковців, який він очолює, конкретні кроки з інвентаризації лісів тощо. Проблематику шкідливих і хвороб лісових насаджень, висихання лісів підняла його колега доцент Наталя Пузіра.

Після екскурсії лісовими масивами і розпочалося власне засідання комітету Верховної Ради України з питань екологічної політики та природокористування.

Станіслав Ніколаєнко насамперед наголосив: українське лісове господарство потребує інноваційного підходу. І те, що робить сьогодні у лісових масивів у статус національного парку, бо це загубить багаторічні і ефективні результати роботи її працівників, зазначив він, звертаючись до народних депутатів.

Про можливості ННІ лісового і садово-паркового господарства розповів його директор Петро Лакида.

Власне, все побачене і почуте від науковців НУБІП і виробничників Боярський ЛДС під час поїздки лісовими масивами відбите у інформації в.о. голови Державного агентства лісових ресурсів України Віталія Дудки. Мова йшла про інвен-

таризацію лісів, протидію проблеми їхнього висихання, боротьбу з лісовими пожежами. З останнім пунктом перетнувся і виступ голови Товариства лісівників України Юрія Марчука, що стосувався причин лісових пожеж та шляхів їхнього подолання.

Народний депутат України Олександр Матусевич, зазначивши, що Боярська лісодослідна станція як державне підприємство – це приклад ефективного ведення господарювання, підкреслив: лісова галузь, яку за останні роки постійно знищували, потребує допомоги. І на цю допомогу від парламенту може розраховувати.

Заступник голови комітету Олена Криворучкіна, підсумовуючи результати зустрічі, підкреслила: вона дійсно була конструктивною, а організація прийому засідання господарями – на високому рівні. І хоча проблеми галузі поки що нікуди не ділися, надихає той потенціал, який учасники засідання сьогодні побачили.

Валентин Обрамбальський

НАВЧАЛЬНА БАЗА

СУЧАСНА ЛАБОРАТОРІЯ ТОЧНОГО ЗЕМЛЕРОБСТВА

Уже другий рік поспіль на свято Святого Миколая на кафедрі агрохімії та якості продукції рослинництва ім. О.І. Душечкіна відзначають день дипломника кафедри. Цьогоріч до нього у колективі приурочили ще одну велику приємну подію – відкриття сучасної лабораторії точного землеробства, яка з часом свої функції розширюватиме, але, знову ж таки, в питаннях ефективного використання агрономічних ресурсів.

- У сучасних умовах дуже важливо випускати якісного дипломника, який буде конкурентоспроможним на ринку праці і свідомим громадянином України, - говорить завідувач кафедри Анатолій Бікін. - Іх у нас цього року аж 72!

- 135 мільйонів гривень за останні п'ять років – саме стільки витратив на облаштування новітньої матеріально-технічної бази, зокрема сучасних лабораторій, наш університет, - відзначив ректор Станіслав Ніколаєнко. - І країна у цьому переліку – це щойно відкрита лабораторія агробіологічного факультету, з допомогою якої готуватимуть якісних фахівців з врахуванням практичної складової. На кафедрі ж є кому вчити і є кого вчити...

Загальний же успіх гарантує трикутник «освіта-наука-виробництво». І в облаштованій з допомогою бізнесу – компаній AgroLab, Trimble та АСТРА – лабораторії таких спеціалістів аграрного сектору і готуватимуть.

- Тут встановлені навчальні маніпуляційні стенди, - коментує представник Trimble В'ячеслав Третяк. - Вони дозволять студентам,

згідно з попередньо створеними програмами карт-завдань, імітувати процес диференційованого внесення добрив та робочих розчинів, в т.ч. для підживлення рослин.

До речі, за такими картами-завданнями далеко ходити не треба: вони створюються зовсім поруч - в іншій лабораторії кафедри агрохімії та якості продукції рослинництва.

Завдяки деканату агробіологічного факультету лабораторія доукомплектована кількома дронами - для дистанційного зондування рослин у полі. І у перший же день, не очікуючи, поки вибудуть в поля, дипломники кафедри взялися випробовувати їх біля навчального корпусу.

Кафедральний колектив зумів організувати справжнє свято, на якому також вшанували кращих дипломників і цьогорічних випускників. Підготували кілька номінацій: у першій – «Золотий фонд кафедри» - переможцем стала Вікторія Шерсто. «Найкращий практик серед студентів і найкращий студент серед практиків» - Іван Синьок. «Поклик на допомогу кафедру - і я примчу» - Владислав Тетьора.

Валентин Обрамбальський

ВІТАЄМО!

ЛАУРЕАТИ ПРЕМІЇ ПРЕЗИДЕНТА

Президент України Володимир Зеленський підписав Указ «Про призначення премій Президента України для молодих вчених 2019 року». Серед цьогорічних лауреатів троє наших колег.

Завідувач кафедри менеджменту імені професора Й.С. Завдського Надія Рєзнік і доцент Анна

Слободяник відзначені за роботу «Детермінанти розвитку біржового ринку агропродовольчої продукції в Україні», а асистент кафедри екобіотехнології та біорізноманіття Марія Бойко – за дослідження «Хвороби сої: діагностика, біоконтроль, профілактика».

Ірина Білоус

ЗАХИСНИКИ

ДО ДНЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ

Відзнаки і берети

Як стверджує народна мудрість, земля може нагодувати і напоїти людину, але не може себе захистити. Це – святний обов'язок тих, хто на ній живе. А 6 грудня їхнє професійне свято – День Збройних Сил України.

- 1991 року Верховна Рада України прийняла закон «Про Збройні Сили України», але історія захисників нашої землі сягає набагато глибше. Це і Київська Русь, і визвольна боротьба українського народу у XVII столітті, і Українська Народна Республіка, і Велика вітчизняна війна, - зауважив ректор університету Станіслав Ніколаєнко. - А зовсім недавно – у 2014 році – мирне життя знову було зупинено російською агресією, і більше 80 співробітників університету і сотні

випускників нашої кафедри військової підготовки відправилися на схід: боронити соборність держави. З перших днів цієї війни всляку допомогою Збройним Силам надавали і наші викладачі, співробітники, студенти. Це вкотре нагадує: ми завжди маємо бути готові дати відсіч агресорові.

- За час свого існування кафедра здійснила більше 80 випусків офіцерів, 27 – за часів незалежності України, тільки цього року військового звання отримали більше 240 її випускників, - зазначив її завідувач Анатолій Есаулов. - І ми по праву гордимся нашими вихованцями, які боронять територіальну цілісність і соборність України на сході, а Олександр Марчук, Олександр Піддубний, Петро Шемчук, Андрій Моругий віддали

своє життя, захищаючи незалежність держави.

З нагоди свята за вагомий особистий внесок у розбудову і розвиток Збройних Сил України, зміцнення співробітництва у військовій сфері життєдіяльності і всебічну підтримку підрозділів ЗСУ, які беруть участь в Операції об'єднаних сил на території Донецької і Луганської областей, Станіслава Ніколаєнко нагороджено нагрудним знаком «За заслуги перед Збройними Силами України».

До свята заохочено особовий склад кафедри військової підготовки. Цінним подарунком відзначено старшого викладача полковника Ігоря Радіонова, подякою – полковників Віктора Безгінова і Олександра Давидова.

За активну участь у військово-патріотичному вихованні молоді, відборі студентів для навчання за програмою підготовки офіцерів запасу нагороджено директора ННІ енергетики, автоматики і енергозбереження Володимира Козирського.

Також відзначено кращих студентів, які опановують військову професію. Цінні подарунки вручено курсантам Володимиру Михайлову, Олександру Міщенко та Оксані Шум. За старанність, розумну ініціативу, сумлінне ставлення до вивчення військової справи грамоти отримали Катерина Глівинська, Роман Прокопенко та Ілля Собчук.

Цьогоріч започатковано і нову традицію: вручення беретів (як це робиться у військах) студентам, які мають кращі результати в оволодінні програмою підготовки офіцерів запасу. Першими їх отримали Володимир Островський (факультет захисту рослин, біотехнологій та екології), Ярослав Сологуб (агробіологічний факультет), Микола Сердюк (ННІ лісового і садово-паркового господарства), Михайло Доценко, Андрій Криворучко, Владислав Уніченко (механіко-технологічний факультет).

Перехідний же кубок за підсумками осіннього семестру отримала 13-та навчальна група (командир – Олександр Міщенко).

Ірина Білоус

Ветеран АТО - на рідному факультеті

Напередодні міжнародного Дня волонтерів та Дня Збройних Сил України на факультет землевпорядкування завітав особливий гість - його випускник Олександр Погребиський. Він пройшов шлях від волонтера до десантника, служив в другому батальйоні легендарної 95-ї окремої десантно-штурмової бригади - підрозділі, де проходили службу його батько і дядько. Інженер-геодезист за освітою, зараз він контролює будівництво казарм і гуртожитків, що зводяться на полігонах.

Як потрапив в армію? Це було якраз тоді, коли почали вже розмови про першу хвилю мобілізації, і чоловіки родини Погребиських вирішили: при першій звістці з військомату підуть захищати рідну землю. Але Олександр пішов не одразу: коли батько і дядько вже були на передовій і почала з'являтися перша інформація з приводу того, що чогось не вистає – їжі, води, форми, екіпірування, ліків тощо – розпочалося його волонтерство. А вже у серпні 2015-го пішов сам служити в зону АТО командиром відділення гранатометного взводу і відповідав за 18 бійців. В нагоді стали університетські знання – уміння орієнтуватися на місцевості, читати топокарту, дешифрувати аерознімки. Напевне, дякуючи й цьому, всі його підтелі повернулися додому живими.

Сьогодні більшість молодих людей, у силу об'єктивних обставин, не усвідомлюють і не розумі-

ють процесів інформаційної війни та як вона впливає на розвиток держави. У відвертій розмові ветеран АТО намагався довести студентам, наскільки сьогодні важлива «інформаційна гігієна» і необхідність «фільтрування» інформації, яку вони черпають через соціальні мережі, месенджери, ЗМІ і засоби комунікації. Та відмітив, що багато з присутніх в аудиторії знає, що проти нас ведеться гібридна війна. А на питання першкурсника Олександра Макарова, як розуміти «гібридність», дав відповідь, яка дуже запам'яталася його тезі:

- Це коли агресор використовує в своїх цілях громадян країни, проти якої чиниться агресія.

Наталія Медінська,
доцент кафедри
земельного кадастру

«СПІЛКУВАННЯ ЗАРАДИ ЖИТТЯ»: СОЦІАЛЬНА АДАПТАЦІЯ ВІЙСЬКОВИХ

До Дня Волонтерів та Дня Збройних Сил України студенти – майбутні соціальні працівники і викладачі кафедри соціальної роботи та реабілітації у межах факультетського проекту «Спілкування заради життя» знову приймали гостей – ветеранів війни на Сході України.

- Цей громадський проект розрахований на військовослужбовців: надання їм допомоги в отриманні різних соціальних послуг – юри-

дичних, медичних, психологічних для ефективної реадaptaції, реабілітації та соціалізації наших захисників - учасників бойових дій, - говорить декан гуманітарно-педагогічного факультету Василь Шинкарук.

Іншою важливою складовою проекту є отримання практичного досвіду з реабілітації цієї верстви наших співвітчизників студентами університету, - доповнює загальну картину власне ініціаторка проекту завідувачка кафедри соціальної роботи та реабілітації Леся Вікторова.

На зустріч завітали представники Всеукраїнської громадської організації «Мужність» - Дмитро Іванов та Ігор Радченко, які поділилися власним досвідом під час реабілітації учасників бойових дій, їхніх сімей та наголосили на важливості цієї справи для країни і суспільства. Це справді важливо, адже солдати,

які були на війні, мислять інакше, діють інакше, в них є особливі подразники та в більшості - посттравматичний синдром. Вони вже не можуть як пересічні громадяни існувати в соціумі. І для цього існуємо ми, реабілітологи, соціальні працівники. Ми підготували для гостей концерт: співали «Плакала калина», читали тематичні вірші. А ще заздалегідь приготували дитячі малюнки, листи та прапор із побажаннями для солдат. Представники організації «Мужність» пообіцяли нам, що передадуть їх на фронт.

Також від імені режисера Олександра Дріза презентовано цикл документальних фільмів про АТО «Бойові родини», прем'єра якого відбулася у першій декаді грудня.

«Хоча ми тільки вчимося, але вже треба вливатися в цю нелегку професію, щоб розуміти її та людей,

з якими будемо врешті-решт працювати» - слова, сказані нашими першкурсниками, в цей день пролунали особливо зворушливо. Слова важливі, бо можуть змінити життя. А

тому проект і назвали «Спілкування заради життя».

Анастасія Кирилюк,
студентка 1-го курсу (спеціальність «Соціальна робота»)

СПОГАДИ "ПІД ЯЛИНКУ"

УКРАЇНЦІ В АФГАНІСТАНІ

На жаль, у нас склалася суцільна традиція: з назвою країни Афганістан пов'язувати поняття «війна», «військові дії», «людські трагедії». Чомусь зовсім забули про економічні, людські стосунки між афганцями та народами колишнього Радянського Союзу, загубилися добрі справи, які мали місце навіть під час військових дій. Починаючи з 1972 року, сотні українських спеціалістів успішно працювали в Афганістані викладачами вузів, технікумів, училищ, радниками на виробництві. Сотні афганських випускників шкіл та вищих навчальних закладів закінчували вузи в Україні, захищали кандидатські дисертації. Робота українських спеціалістів високо оцінена афганськими спеціалістами. Ми й сьогодні по можливості допомагаємо афганцям, які не живуть на рідній землі. Тільки в Києві мешкають близько трьох тисяч афганських сімей. Чимало їх і в Харкові, Кіровограді, Одесі та інших містах.

У цій публікації «Університетський кур'єр» розповість про роботу представників України в Афганістані - як у підготовці національних кадрів, так і в удосконаленні промислових технологій, насамперед будівельних. Один з них - наш колега, професор кафедри будівництва Микола Ярмаленко, який свого часу очолював кафедру ПСБ КПІ і перебував там у тривалому відрядженні.

Афганський пролог...

Поразу, коли я хоча б подумки повертаюся в Афганістан, на душі стає якось незатишно, виникає дивне відчуття вини перед цим народом, цією землею. Воно посилюється інформацією з радіо або телебачення про події в Афганістані, зустрічами на ринку з колишніми колегами-афганцями по роботі, які сьогодні - від міністра до лаборанта - змушені проживати за межами своєї держави, заробляючи на хліб торгівлею. І хоч як стараюся відігнати ці думки - зрозуміти це непросто. Так, афганців є за що поважати. Насамперед за їхню гордість, незалежність, сміливість, уміння бути відчайдушними за добро і вміння карати зло.

Тридцять два роки минуло, відколи повернувся в Афганістану. Не пам'ятаю жодного свого дня народження або Нового року - як нашого, так і їхнього (в Афганістані новорічні свята припадають на день весняного сонцестояння), з якими б мене не поздоровили афганці, які мешкають тепер в Канаді, Швеції, Бельгії, Німеччині, США, Росії, Узбекистані та інших державах. Як не пам'ятаю випадку, щоб хтось з афганців, з якими працював у них, бувачи в Києві, не зайшов у мій дім або не запросив на зустріч.

Перші зустрічі з афганським керівництвом, викладачами і співробітниками, студентами. Вони теплі, поблажливі, і здавалось, що потрапили в коло одностудентів. Але ж ішла війна, і афганська спільнота не була єдиною. Життя показало, що в спілкуванні з афганцями треба бути стриманим, вміти аналізувати як їхні думки, так і дії, і тільки потому обережно висловлювати свою думку.

Навчальний процес відбувався з перекладачем-афганцем. Так вийшло, що в мене завжди були досвідчені афганські перекладачі з вищою або середньою освітою, набутою в Радянському Союзі. Навчання, за бажанням студентів, проводилось мовою дарі для вихідців із півночі та пушту - з півдня Афганістану. Та, незважаючи на високу кваліфікацію перекладачів, курйози з перекладом окремих термінів траплялися, що

приводило до анекдотичних ситуацій. Інколи студенти наполягали на своїх умовах викладання, що не співпадало з прийнятими в нас. Наприклад, фізику вимагали читати з позицій метафізики. Бувало, деякі студенти, сповідуючи антирадянські погляди, проводили акції бойкоту. То були складні ситуації як для афганських, так і для наших керівників. Але, треба сказати, вони завжди успішно вирішувались.

Про Едіту П'еху і електростанцію для містечка радянських спеціалістів

Серйозним гальмом у нашій роботі, та й у житті загалом, була відсутність електроенергії через диверсії на лініях електропостачання. Я запропонував ректору КПІ побудувати свою електростанцію, яка б забезпечувала електроенергією інститут, гуртожитки й житлове містечко, де проживали радянські спеціалісти. Не будучи фахівцем у будівельній справі, він здивувався цій пропозиції, вважаючи, що це дуже складно, а до зими залишилось всього півтора місяці. Але ще більше здивування у нього викликало те, що це можна зробити за... два тижні. Порадившись із міністерством освіти, керівництвом інституту погодилися на будівництво електростанції, а керівником цього будівництва призначили мене. В окремі дні на об'єкті трудилось до 50 осіб. Побудували ми цю електростанцію раніше, ніж обіцяли - за 13 днів! І тим самим позбавилися багатьох проблем як у навчальному процесі, так і в побуті. Більше того, тепер майже всі наради, навіть урядові, проводились на території нашого інституту, не кажучи вже про концерти. А тоді серед відомих артистів було модно приїжджати в Афганістан. Особливо часто в нас у гостях були Едіта П'еха, Алла Пугачова, Лев Лещенко.

Коли гримлять гармати - музи мовчать?

Після введення радянських військ усе це закінчилось. Навіть наші виїзди за межі інститутської

території, що надійно охоронялась, стали можливими лише з автоматниками, функції яких часто виконували ми самі. Всіх нас навчали володіти зброєю і постійно проводились перевірки з цього приводу.

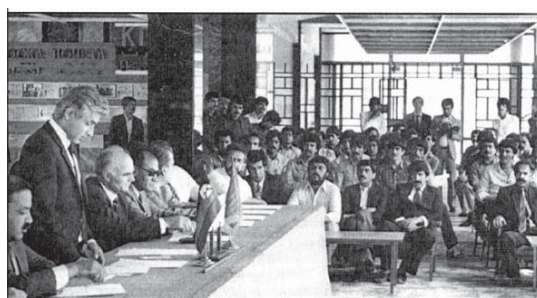
Мінялись умови проживання, стосунки між радянськими або афганськими викладачами. Хоча на нашій кафедрі ПСБ КПІ змін майже не відбулося. Ускладнення якщо і з'явилися в стосунках між викладачами, то між радянськими або афганськими. Всього на кафедрі працювали 36 викладачів: 26 - афганських і 10 - радянських. Серед афганських були і халкьїсти, і парчамісти, і маоїсти. Серед наших - найбільше фахівців з Київського інженерно-будівельного інституту, Москви і Дніпропетровська. Маючи науково-дослідну мікгалузову лабораторію, ми зумили на її базі організувати проведення науково-дослідницьких робіт за заявками Міністерства будівництва Афганістану, Кабульського домобудівного комбінату, Центрального проектного інституту, робіт з дисертаційних тем аспірантів. Це дало змогу підвищити зарплату афганським викладачам майже вдвічі.

А після приєднання до нашого інституту Нангарханського університету (у зв'язку з активними бойовими діями в тому районі) у дві зміни почали працювати всі викладачі. Кожен із нас мав, як правило, чотири пари на день, а коли починалось дипломне проектування, то ще й консультували 30-40 дипломників. Завідувач кафедри, окрім своєї роботи, повинен був розраховувати навантаження для викладачів. Керівництво науковими роботами лабораторії вимагало частих поїздок на будівельні об'єкти, домобудівний комбінат до Центрального проектного інституту. І, хоч я мав із собою зброю та охорону, така поїздка була дуже небезпечною. На моїх очах розстріляли нашого колегу і поранили його дружину, отруїли горілкою радянського викладача в автодорожню технікуму, кока-колою з отрутою - головного технолога домобудівного комбінату. Навпроти мого кабінету, в туалеті, підірвали бомбу: від кабінету нічого не залишилось. Дякувати Богу, я того дня хворів на грип.

Працювати ставало все важче, війна все більше ускладнювала стосунки між радянськими і афганськими спеціалістами. На щастя, більшість викладачів з розумінням ставилися до ситуації, що склалася, не вбачаючи нашої вини в тому, що коїлося навколо Кабула, Кандагара. А ми, в свою чергу, ніколи, в жодній формі не відстоювали позицію уряду СРСР щодо введення радянських військ до Афганістану. Зібравши завдяки аспірантам і викладачам (насамперед афган-

Засідання кафедри промислового та цивільного будівництва Кабульського політехнічного інституту, в центрі - завідувач Микола Ярмаленко.

Захист дипломних проектів у Кабульському політехнічному інституті, 1986 р.

ським) інформацію про стан справ з технології, організації та механізації будівельного виробництва та можливості Афганістану стосовно будівельних матеріалів і конструкцій, ми запропонували створити при Держплані ДРА спеціальну комісію, яка б організовувала і спрямовувала роботу зі створення нормативної бази для капітального будівництва. До того в Афганістані будували за єдиними на всю країну технічними умовами, які були викладені на кількох сторінках і включали лаконічні рекомендації стосовно фундаментів, стін та покрівель. Керівником цієї комісії призначили співробітника Держплану ДРА Ярманду Абдулу Мухіма, людину, закохану в свою справу, інтелігентну, високоосвічену. Я став його радником. Ми склали план роботи, розробили положення про комісію і сформували її штат.

Вона почала працювати досить плідно, а коли з'явилися перші держстандарти і норми, схвалені радянським посольством: знову кияни, а не москвичі ведуть перед у важливі справи. Терміново запросили спеціалістів із Москви, створили спеціальну групу при Центральному проектному інституті ДРА. Але потім уже рушив: уся нормативна документація розроблялася за участю викладачів нашої кафедри, а затверджувалась у комісії Держплану, яку ми нещодавно створили. Дбаючи про зарплати афганських викладачів (ми отримували зарплату згідно з аттестатом, виданим у Москві), уклали договір з Кабульським домобудівним комбінатом, зокрема передбачалась розробка конструкцій, технології виготовлення і використання плити покриття, яка б виконувала функції тримальної конструкції і покрівлі.

У нас склалася добрі стосунки з міністром капітального будівництва Назаром Мохаммадом. І коли він змушений був розлучитись зі своїм радником з Радянського Союзу (точ-

ніше, партійним працівником із Молдови), то саме мені випало допомогати йому у вирішенні найбільш складних питань будівельної галузі та підібрати нового радника з Києва, яким незабаром став Олександр Омельченко.

Якщо не росіянину - то українцеві зась!

Чимало труднощів у житті виникло через прискіпливе ставлення до нас посольства Союзу РСР, особливо після приїзду Михайла Шеварднадзе. Що вже там задувати про заборону купувати горілку чи коньяк нам заборонили виходити на вулицю без краваток, на лекціях - обов'язково в костюмі. Уявіть собі: спека 40 градусів, аудиторія зі скляними стінами - і костюм з краваткою. І це, коли афганці ходять у тенісках або навіть у майках! І сміх, і гірх.

У червні 1987 року, за місяць до закінчення відрядження, представник Міністерства освіти Афганістану Моххамад Усман повідомив, що афганська сторона хоче представити мене до урядової нагороди, але це треба погодити з посольством СРСР. Там погодилось, але за умови, що буде представлений і москвич - завідувач кафедри Б.Г. Фомін. Афганська сторона відмовилась і запропонувала інший варіант - присвоїти мені звання почесного професора КПІ. У посольстві СРСР знову фєсод - але за умови, що до нього будуть представлені ще й двоє росіян - той же Б.Г. Фомін і завідувач філософії Г.А. Леонович. Афганці не погодилися: вони думки не змінюють і своє рішення залишають в силі.

...і український епілог

До України знов завітав Святій Миколай. А за кілька днів - Новий рік. У ці дні я особливо прислухаюсь до дзвінків - квартирного і телефонного. Бо то - від друзів, в тому числі і афганських...

ГОЛОС ІЄВО СТУДЕНТАМ

№ 9 (80)
26 грудня 2019 року

Додаток до газети "Університетський кур'єр"

РЕАЛЬНІСТЬ КАЗКИ

МИ СПІВАЛИ ДЛЯ САНТИ

У кожного в дитинстві була мрія - побачити справжнього Діда Мороза, того, що живе на Північному полюсі, сидить у своїй резиденції та отікується тисячами ельфів. Та з віком кожен переконується, що все то новорічні вигадки батьків, а на свято завжди запрошували когось, переодягненого в новорічний костюм. Що ж, якщо і ви теж твердо впевнені в тому, що Дід Мороз - дитяча вигадка, поспішіть вас запевнити: це абсолютно не так!

Дід Мороз існує! І його справжнє ім'я Йолупукі. Так, це сивий дідусь у червоному костюмі, який сидить цілодобово у своїй резиденції та читає дитячі мрії та бажання у листах на своєму величезному (він і справді величезний) троні, а поруч бігають шойменші півтісячі ельфів. Він приймає дітей протягом усього року. І постійно в його резиденції лунає дитячий сміх, а ельфи розказують про все-все у їх Санта парку.

Ви спитаєте, а де ж цілий рік знаходяться олені Санти? Це дуже

цікаве питання. Всі вони живуть на власній фермі, де за ними доглядають і пікуються місцеві жителі. А найбільш зацікавленим дітям дозволяють навіть погодувати оленів і покататися на санях Санти по зимовому лісу. Щоб зігрітися, всім - і дорослим, і дітям - пропонують гаряче какао та імбирне печиво. Воно так смачно!

У новорічну ніч Санта сідає у свої сані, збирає докупи всі подарунки у великий червоний мішок, запрагає разом з ельфами-помічниками оле-

нів і вирушає здійснювати дитячі мрії. Робота Санти дуже важка. Адже як запам'ятати стільки дитячих бажань, адреси і навіть лівка дитячості? Вся ця інформація і дитячі листи зберігаються у ельфійському реєстрі. Проте, навіть попри свою складну працю, він залишається добрим і чуйним до дітей, саджає кожного собі на коліна і слухає найсміливіші бажання.

Та якщо ви думаєте, що до Йолупукі може потрапити і сфотографувати будь-хто, то ви помиляєтесь. Щоб побачити справжнього Діда Мороза, треба перейти Полярне коло і піднятися на вершівку його резиденції. А його «кабінет» знаходиться якраз за годинником, який зупиняє час у новорічну ніч, аби Санта встиг розкласти всі подарунки всім дітям світу. І коли ви нарешті дістанетесь до цього омріяного місця на колінах у Йолупукі, навіть не намагайтеся його сфотографувати. Адже це велика таємниця, і відкривається вона лише найсміливішим!

Якщо ж хтось не повірить, що ви насправді бачили Санту, ельфів та оленів, то є спеціальна пошта, де

можна придбати ельфійські сувеніри на згадку чи відправити листівку з печаткою Санти, яка надійде саме у новорічну ніч.

Особисто моя подорож до домівки Санти була просто неймовірною! Я була ще маленькою, коли вирішила туди поїхати. І зробила це з вокальною студією «Елегія», у якій займалася одинадцять років, коли поїхали в Лапландію, на фестиваль. Та, окрім фестивалю, нас запросили взяти участь у новорічному концерті в самому серці Санта парку - центральній сцені. А потім ельфи годували нас цукерками та пряниками і розповідали про своє життя у резиденції (і по секрету показали, де зберігаються найцінніше - подарунки).

Якщо ви готові здійснити цю неймовірну подорож у новорічну казку, то обов'язково напишіть листа Санти, щоб віддати його особисто. А булочки за Полярним колом, дочекайтеся полярного саява. І пам'ятайте: дива існують!!!

*Ксенія Євтушенко,
студентка 1-го курсу
гуманітарно-педагогічного
факультету*

ПОДВІЙНІ ДИПЛОМИ

УКРАЇНСЬКІ КОЛЯДКИ І ЩЕДРІВКИ У БЕРНБУРЗІ

Магістр факультету аграрного менеджменту Альона Рябенко (спеціальність «Управління інвестиційною діяльністю та міжнародними проектами») вже півтора року навчається на два виші - НУБІП і Університет Анхальт (Німеччина), де вивчає харчову промисловість і агробізнес.

- Яким чином опинилася в Університеті Анхальт?

- Вступила на основі бакалаврату НУБІП. Допомогли у цьому фахівці міжнародного відділу: дали всю необхідну інформацію і взяли на себе оформлення паперів. Нас тоді поїхало навчатися троє, і всі - з ФАМ. Треба сказати, що до цього я вже була в Німеччині - на практичному навчанні, тож уявлення про країну мала. І знайомство з Університетом Анхальт теж розпочало з практики, паралельно вивчаючи німецьку мову. Такий формат, коли маєш пірвоку на вивчення мови, знайомство з університетом, містом вважаю дуже вдалим: він суттєво економить час, коли вже починається безпосередньо навчання.

- І ось воно розпочалося...

- Так, але не у вересні, а в жовтні. Пари тривають по півтори години, а з 13-ї до 14-ї - обідня перерва. Переважно навчання проходить німецькою, крім одного предмету на семестр, який обов'язково викладають англійською. Лекції завжди супроводжуються презентаціями. Студентів університетським автобусом часто возять на безкоштовні екскурсії. Приміром, одна з останніх була на завод з виробництва солі, де ми розглядали логістику: як зберігається продукція, відвантажуються, куди і яким транспортом відправляється тощо. Взагалі, за найменшої нагоди, кожен викладач намагається організувати такі виїз-

ди. Причому вони можуть бути і досить далекі.

- Тобто приділяють увагу практичній складовій підготовки?

- Обов'язково. Наприклад, коли ми вивчали гігієну підприємства, то за всіма правилами відбирали зразки, проводили необхідні аналізи і дослідження в лабораторії. Я, до речі, зараз і працюю в університетській лабораторії: допомагаю писати докторську роботу (в основному робити дослід) одній співробітниці. Це дуже цікаво, адже і самі дослідні інновації, і бачиш, як готуються серйозно наукова робота. Для мене, людини, яка ніколи в житті не захоплювалася хімією, це абсолютно новий досвід.

- Навчатися на дві країни важко?

- Дуже! В обох вишах багато часу йде на підготовку до сесії, написання курсових та різноманітних проектів. До того ж, в Німеччині ми часто готуємо групові проекти. Минулого року їх було аж три. Вболівав і за своє навчання, і колег підвести не хочеш. Тому справляюся. У рідному НУБІП навчаюся на відмінно, отримую стипендію. І в Університеті Анхальт теж складаю

все вчасно, а з березня почну писати дипломну роботу.

- Я так розумію, у німецькому виші стипендії не отримуватимеш?

- Ні. Досить і того, що навчання і проживання безкоштовні на весь термін - два роки. Хочу відзначити чудові умови проживання і зручність кампусу: тут, як і в НУБІП, все поряд. Буває, навіть пари проходять в гуртожитку, який обладнаний лекційними і семінарними аудиторіями.

- А як з дозвіллям?

- У німецьких студентів дуже активне життя. Багато подорожуємо, оскільки з Німеччини літати по Європі дуже дешево. Бували випадки, що знаходили квитки навіть по... 1 євро. Займаємося спортом. В університеті гарний спорткомплекс за 10-30 євро в семестр можна відвідувати спортзал, басейн чи групові заняття. Серед яскравих заходів - День поля, студентські бали, посвята в першокурники тощо. А на Різдво ми виступаємо зі своїми колядками і щедрівками в Бернбурзі. Минулого року нас навіть знімали телебачення. Цього ж року проведемо Святвечір вдома - в Миронівці з батьками і сім'єю.

Розмовляла Ірина Білоус

3 РЕГІОНІВ

КРАСУНЯ НІЖИНА

У Ніжині відбулося щорічне свято молодості й краси - конкурс «Красуня Ніжина», де за титул найвродливішої змагалися 12 дівчат. У нинішньому році він проходив під назвою «Магія перетворення». У чотирьох дефіле - «Маленька чорна сукня: яка вона ідеальна ваша», «Дефіле в колекційному одязі «Flowers», «Тоді, коли мрії збуваються», «Показ талантів» - учасниці демонстрували свою красу, індивідуальність, ніжність та грацію.

Перемогу і титул найвродливішої дівчини міста здобула четвертокурсниця Ніжинського агротехнічного коледжу НУБІП Катерина Ігньюк.

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

ВІД СВЯТОГО МИКОЛАЯ
ЧЕКАЮ ДОПОМОГИ
В РЕАЛІЗАЦІЇ СВОЄЇ МРІЇ

Другокурсниця факультету аграрного менеджменту Наталія Даниловичка для свого віку на диво чітко уявляє, чого хоче від життя, і плани має дуже амбітні. Можливо, справа в тому, що все свідоме життя професійно займається великим тенісом, до досягта гарних результатів і стала майстром спорту, що, погодьтеся, дисциплінує.

– Пам'ятаєш перші змагання?

– Так. Мені було років десять і проходили вони в Києві. Тоді я перемогла, але, здається, це було навіть несвідомо. Хоча кожна перемога мотивує, додає впевненості і розпалює азарт: хочеться ще.

– А які були найважчими?

– Чемпіонат України 2017 року. Клас спортсменів дуже високий, а психологічний тиск – великий, адже хотіла отримати звання майстра спорту. Тому готувалася не тільки фізично (це само собою: тренування щодня – два тенісних і зал), а й морально. Працювала з психологами не тільки в Україні, а й Німеччині, Словаччині, Польщі. Результат виправдав ці зусилля.

– А чому займалася за кордоном?

– Тому що і тренуєшся в основному там: мій тренер – зі Словаччини. В Україні займатися великим тенісом поки що дуже дорого і немає спеціалізованих баз для підготовки тенісистів. Мабуть тому, що важко знайти спонсорів для того, аби пробитися в топ.

– То чому, тренуючись за кордоном, обрала український виш – НУБіП України?

– Про нього знаю багато з самого дитинства: тут працюють моя мама і дідусь. Тож сумнівів не було, а факультет обрала з врахуванням моїх планів на життя і, можна сказати, продовжуючи династію.

– Зараз кінець року і всі підбивають підсумки. А яким 2019-й був для тебе?

– Переломним. Я різко закінчила спортивну кар'єру і почала тренувати дітей. Навчаюся паралельно з НУБіП ще в НУФВСУ, де опановую спеціальність «Тренерська діяльність». Вже пройшла міжнародні курси і маю сертифікат Міжнародної федерації тенісу (ITF). А фах менеджера дасть необхідні знання для організації своєї тенісної академії, де зможуть розвивати діти з самого дитинства.

– Амбітна мета...

– Так. Хочу допомагати талановитим дітям розвиватися і просуватися, шукаючи і залучаючи для цього спонсорів. А тим, у кого не вистає даних для професійного спорту, – просто розвиватися фізично і бути здоровим. І змагання організовувати не тільки для спортсменів, а й дітей, які займаються для себе. Це дуже підвищує мотивацію.

Для цього починаючи дуже потрібні спонсори. Хоча б почати будівництво спортивної бази, де можна комфортно розмістити до п'яти тисяч дітей. З часом її можна було б розширити. Переконана, це зробить нашу державу привабливішою з точки зору спорту. Я багато була за кордоном, бачила, як це організовано в різних країнах і хочу взяти все найкраще та втілювати вдома – в Україні.

– Чого чекаєш від Святого Миколая?

– Звісно, допомоги в реалізації своєї мрії! Бо запуск задуманого проекту – то гарна справа не лише для мене, а всіх дітей, які на його базі зможуть реалізуватися і втілити в життя вже свої мрії...

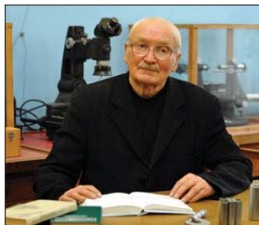
Розмовляла Ірина Білоус

ЛЮДИ НАУКИ

ЧОТИРИ ВІЙСЬКОВІ РОЗРОБКИ
ІНЖЕНЕРА-АГРАРІЯ

Серед знаних українських вчених і винахідників, імена яких занесені у книгу «Наукова еліта України», яка нещодавно побачила світ, є й ім'я нашого колеги – доцента кафедри надійності техніки Олексія Котречка.

Він – один із найбільш «постачальників» технічних новацій: це засвідчують 238 патентів на винаходи і корисні моделі та 6 свідоцтв про реєстрацію авторського права на наукові твори. І серед них не тільки ті, що стосуються техніки для агропромислового комплексу. На рахунок Олексія Котречка і кілька суттєвих розробок в царині військової техніки, що особливо важливо зараз – захисний шолом снайпера, боеприпас із електророзрядним запалом для ствольних систем. Він відзначений дипломами – переможця Всеукраїнських конкурсів «Кращий винахід року» у номінаціях «Стрілецьке озброєння» та «Автомобільна техніка».

Ніна Чехлова

ЗАХОПЛЕННЯ

«КОЛОС» - ЦЕ НАЗАВЖДИ!

Рік 2019. Перша субота зими

Це дійство варто було і побачити, і почути. Воно відбувається у стінах нашого університету вже майже 40 років: у першу суботу грудня випускники обох груп – хорової і балетної – народного ансамблю пісні і танцю «Колос» сходяться, збіждаються, зіп'яються до своєї альма-матер. Щоб знову поринути у найсолодші літа життя – літа студентства, літа, які подарували їм не лише можливість стати висококваліфікованим фахівцем, а й радість творчості. А ще – постійне відчуття плеча надійних друзів, підтримки і в хвилини веселощів, і у важкі – смутку. І ще – велику дружну сім'ю.

Творець сімейних уз

Власне, просто родиною це також не назвеш, адже у «Колосі» сьогодні десятки сімей з його випускників, які люблять і розвивають українську культуру, підтримують і примножують добрі традиції колективу. Як от сім'я Юхимчуків: із нинішньою старостою балетної групи Наталкою на зустріч прийшли ще три «колосисти»-ветерани – мама, батько і старший брат.

– Якось, йдучи із заняття у спортивній секції, помітив красуню, за якою поспішив у третій корпус, де вона займалася у «Колосі», – із сяючими молодістю очима пригадає батько Ігор. – А вже через кілька тижнів і сам став солістом балетної групи...

Або ще одна пара, народжена «Колосом» – багатодітних Білецьких: Руслан – інженер-механік за фахом, а нині головний редактор видання, пов'язаного з агропромисловим комплексом, і Олеся, випускниця ФАМ. Саме ансамблю вони завдячують своїм сімейним щастям і великими дружніми зв'язками. Щоправда, трьох своїх дітей на зустріч не взяли бо тоді, як свідчить досвід минулих років, свято перетвориться на дитячий ранок. А от успішний підприємець Тарас Шербак своїх двійко дітей таки привіз: хай побачать, в якому колективі тато танцював.

І таких історій у «Колоса» безліч. Тому в цей день десятки разів переключується півка часу, сотні –

лілються щирість, щастя і теплота, тисячі – сяють посмішки і розкриваються обійми. А за кілька місяців до цього генеральний (так назвали його самі випускники) староста ансамблю Сергій Гречаний (його дружина, донька і син – також «колосисти») – теж були в залі! Нагадає своїм друзям: перша субота грудня не за горами! І саме його стараннями живе традиція, яка цьогоріч збирала в актовій залі навчального корпусу № 3 понад 300 друзів, серед яких найстаршими виявилися представники балетної групи 1963 року!

До зустрічі старанно готувалися і учасники діючого складу «Колоса»: публіка в залі – дуже вимоглива, бо сама знає кожну партію, тож помітити будь-які огріхи. Хоча ні: «Іхали козакі, три запорожці» була пресемною.

Ви можете не повірити, але це насправді так: не було жодного музичного твору, що виконувала хорова група, який би зал не підхлюпував і не підтримував, а Євген Заїка наважиться вийти на сцену і згадати, як був солістом хору. Ряд позад нас, заволоділо в якому був колишній тенор і акомпаніатор-баяніст, а нині успішний менеджер проектів асоціації «Український клуб аграрного бізнесу» Олександр Радченко, буквально вибухав оваціями. А випускники балетної групи самі показали майстер-клас, згадавши, як танцювали гопак чи «Полобили ми утрюх гарну молодичку».

Нинішня молодь не підвала: виклалася на повну! Не скіпи відповідальності (як напередодні перед журі, коли підтверджували звання народного) голоси звучали вільно і сильно, а підметки готові були летіти в зал. Особливо старалися ті, хто в діючому складі «Колоса» був востаннє, – випускники балетної групи Володимир Бірченко та Анастасія Мишук і хорової – Ярослава Лемеш, Алла МIRONUK, Тетяна Янчинська, Аліна Глуценко, Ліана Кузнецова, Олександр Пестов, Андрій Оліфіренко та Олександр Ситник.

– Важко уявити наш колектив без цих його незмінних учасників, та сподіваємося, що випуск з університету – не причина не приходити

на його репетиції і виступи, не допомагати словом і ділом, як це постійно роблять усі їхні попередники, за що їм велика подяка, – говорить керівник хору старший викладач кафедри культурології Володимир Якимчук.

– Я з цим колективом працюю не так давно, але встигла зрозуміти: він завжди чекає на всіх, хто так чи інакше причетний до його історії, – додає його колега – керівник балету Ольга Сауріна.

Не забуваймо

«Колосівська» родина оголосила благодійну акцію «Допомажи Софії перемогти рак» – збір коштів на лікування учасниці «Колоса» Софії Ковалевської (Дудник). Дівчині лише 23, вже більше року вона змагається з тяжкою хворобою, після кількох хіміотерапій пухлина перестала прогресувати. Але допомага, на жаль, заплінула: на день виходу номеру Софії не стало.

Не забули і про того, кого багато хто вважає своїм другим батьком, – Станіслава Семеновського, чия ім'я тепер носить «Колос». На зустріч прозвучала зворушлива поезія Сергія Гречаного, написана на честь улюбленого керівника після його смерті.

З «Колосом» у серці

Як і щороку, гучне «Реве та стогне Дніпр широкий», в якому сплелися голоси всіх без винятку нинішніх і колишніх «колосистів», завершило зустріч. А в той час в одному куточку у залі збиралася малеча років чотирьох-п'яти: слухали, як співають батьки. І ми переконані: за якийсь десяток років кожен з них може сказати так, як другокурсник факультету інформаційних технологій Владислав Харченко:

– Іншої дороги, як у «Колос», мені не було. Порахувати важко, скільки років поспіль разом з батьками я приїздив на зустрічі його випускників. А вдома засинав не під колоскову, а під «Іхав козак з гори». Тому, коли вступив у НУБіП, весь репертуар мені вже був знайомий. І ось я тут – і горджуся цим!..

Ірина Майданюк, Ніна Чехлова

ВИПУСКНИКИ

МАГІСТРИ ОТРИМАЛИ ДИПЛОМИ

Цього року дипломи магістрів отримали 2148 випускників магістратури денної і заочної форм навчання, серед яких 301 - з відзнакою.

Серед останніх - випускники агробіологічного факультету Людмила Комар. Ще з бакалаврських часів вивчала ефективність заходів основного обороту ґрунтів під сою в умовах СФТ «Веста-СВ» (Черкаська область). Об'єкт досліджень обрала не випадково: це підприємство - їхній родинний бізнес, тож, працюючи кілька останніх років поруч з бать-

ком-агріарем, темою володіє досконало. Ще один представник сімейного бізнесу і агробіофаку - Володимир Чорнобай. 22-річний фахівець вже очолює ТОВ «Голдбері» - дочірнє підприємство ТОВ «Украємком», на базі якого і проводив дослідження. Чи планують в аспірантуру? Однозначно.

Підприємець з Богуслава Віктор Підпригора отримав диплом магістра

за спеціальністю «Підприємництво, торгівля та біржова діяльність». Це вже друга його магістерська освіта, здобута у НУБіП. Перша - «Публічне управління та адміністрування».

- Економічний факультет обрав тому, що він один з найкращих у столиці, - говорить він. - На сьогодні маю приватне підприємство, тож потребував знань суті та структури

підприємницької діяльності, її методів, мати достатньо інструментарію, аби зважити всі «за» і «проти», дізнатися нове і тим самим дати мозку поштовх для генерації нових ідей. Ажде, як сказав англійський банкір Натан Ротшильд, хто володіє інформацією - той править світом. Ці слова, до речі, любив цитувати Вінстон Черчилль.

Взагалі серед мотивації здобуття освітнього ступеня «Магістр» набуття інноваційних знань, за нашим опитуванням, займає лідруючу позицію. Особливо серед вже успішних людей. Таких, як випускники магістратури факультету аграрного менеджменту Олександр Кисарєв і Олег Денисов, які прийшли навчатися вже маючи одну вищу освіту. Олександр працює в управлінні міжнародного співробітництва та європейської інтеграції Державної прикордонної служби України, зокрема займається реалізацією проектів міжнародної технічної допомоги і до університету прийшов познайомитися з новими підходами, аби згодом реалізувати їх вже у своїй професійній діяльності.

А Олег Денисов має 150 підлеглих: очолює автотранспортне підприємство агрохолдингу «Кернел».

- Насправді на цій посаді я всього віпоруку, - зауважує він. - Раніше я управляв процесами, і у цьому дійс-

но професіонал. Але тут потрібні нові знання, бо вже відповідаю за людей з усіма наслідками. Обрав НУБіП - і не помилився. Так склалося, що часто буваю за кордоном, знайомий з тамтешньою освітою, тому можу порівняти і сказати: мій рідний університет дає знання не гірші. А ще переконаний, що якість навчання залежить і від того, хто навчається. Тут важливе бажання.

Ще один підприємець - випускник магістратури факультету тваринництва та водних біоресурсів Наталія Марценюк - закінчила бакалаврат ще у 2012 році і сім років працювала у власному бізнесі, пов'язаному з виробництвом меду. А накопичивши певний багаж знань, вступила у 2018 році до магістратури, яку успішно закінчила.

І таких прикладів серед цьогогорічного контингенту магістрів багато.

Ірина Білоус, Ніна Чехлова

БІЗНЕС-ШКОЛА

ПЕРШИЙ СЕМЕСТР «АГРОКЕБЕТ»

На базі факультету аграрного менеджменту вже семестр працює бізнес-школа «Агрокебет». Це новітня магістерська програма, за якою готують фахівців широкого профілю, які розумітимуться на сучасних агротехнологіях, орієнтуватимуться в інструментах менеджменту, управлінні бізнес-процесами, а також здобудуть навички для особистої результативності та роботи в команді.

- Унікальність «Агрокебет» - відсутність вікових обмежень, менторський супровід і більше практики та менше теорії, - говорить головний ідеолог проекту, президент Українського клубу аграрного бізнесу України Алекс Ліссітса.

Лекції...

За ці місяці гостьові лекції студентам проекту «Агрокебет» читали знані науковці і успішні практики. Так, директор Інституту ІАМО доктор Альфонс Бальманн у лекції "Чи може сучасне сільське господарство відповісти на очікування суспільства?" запропонував поговорити про сільське господарство Німеччини, внутрішні конфлікти в ньому, "романтизацію" фермерства та реальність, асоціації та кооперації, соціальні відносини, ставлення суспільства до ГМО, розміри сільськогосподарських підприємств тощо. Професор Ян Крен (Університет Менделя, Чехія) обрав темою сучасні технології в аграрно-

му менеджменті та оптимізацію управління вирощуванням продукції рослинництва з агрономічної та економічної точок зору. Також на проект були запрошені професори Генуле Бульш та Саймон Рітц з Університету Ла Саль (Франція), з яким НУБіП підписав угоду про співпрацю. Про сучасні системи технологій у блоку «Агроінженерія» говорив і директор голландської компанії HuizingHarvest Ніко Хузінг. Своєю досвідом поділився директор компанії "Farming together" Вільям Намменсма - голландський фермер, офіційний консультант Європейського банку реконструкції та розвитку, консультант проектів в Німеччині, Росії, Чилі, Польщі, Грузії. До речі, уже з січня 2020 року він повертається в Україну: виконувати обов'язки директора з виробництва картоплі компанії Continental Farming Group.

І це далеко не всі теми і лектори, послухати яких могли студенти «Агрокебет».

... екскурсії ...

Практично орієнтовані бізнес-екскурсії до партнерів проекту - одна зі складових «Агрокебет». Вже відбулися візити у кілька провідних компаній. Студенти відвідали інноваційний завод компанії «Байер». Також під час виконання кейсових завдань з курсу «Смарт-технології в аграрному менеджменті» студенти в супроводі гостьових лекторів - представників компанії «Smart Farming» -

виконували завдання в Unit City.

Під час візиту на виробничі потужності компанії «Сімет» основний фокус розмови з технологами заводу був зосереджений на технологічних аспектах ефективного вирощування цукросировини та виробництві якісного цукру. Студенти мали можливість побачити всі етапи його виробництва та відчути смак у вигляді сиропу, вологих кристаліків і готової продукції першого сорту.

Ефект від запровадження та використання систем точного землеробства студенти побачили під час практичного візиту на підприємства компанії «Кернел». І це не тільки оглядові екскурсії, а й виконання практичних завдань, в т.ч. від іноземних лекторів. Так, під час візиту в господарства ІМК в Чернігівській області слухачі програми отримали групові кейсові завдання від Вільяма Намменсма, які успішно виконали.

... і враження

Віктор Сич, викладач курсу «Аграрна інженерія», екс-генеральний директор «КУН-Україна», незалежний експерт:

- Мені від самого початку сподобалася ідея створення цієї навчальної програми, тому що вона викликана

потребами ринку. Тут готують конкретних спеціалістів з широким спектром знань, для того, щоб у майбутньому вони приймали зв'язані рішення, працюючи як на сімейній фермі, так і у великому агрохолдингу.

Владислав Фарафонов:

- Курс «Агроінженерія» нам викладає людина, яка має великий досвід продажів сільськогосподарської техніки і дає інформацію, необхідну менеджерів. А ще подобається, що викладач подає інформацію об'єктивно, без натяку на рекламу, лише порівнюючи її плюси та мінуси.

Бетта Козельська:

- Головна цінність курсу в тому, що його ведуть практики. Особисто для мене важливий курс з особистої ефективності: він допоміг мені визначитися, з чим працювати далі.

Богдан Завалко:

- Завдяки бізнес-школі «Агрокебет» у мене з'явилася надія, що українська освіта може дати реальні практичні знання в аграрному секторі. Я вдячний, що таку програму створили і мені не доводиться залишатися в Словаччині (де я навчався), а можу продовжити освіту вдома.

Анатолій Остапчук, декан ФАМ

НАРОДНІ КОЛЕКТИВИ

"ЩЕДРИК" ВІД
ВЖЕ НАРОДНИХ

Ще три колективи НУБІП з успіхом пройшли атестацію на присвоєння найвищого для аматорського колективу звання – «народний самодіяльний».

Якщо для «Колосу» та театру «Березіль» таке випробування вже звичне, то жіночий вокальний ансамбль «Октава» (керівник - асистент кафедри культурології Ніна Мелікова), чоловічий вокальний ансамбль «Амеро» (керівник - старший викладач Сергій Дудка) та студія естрадного співу (керівник – доцент Ірина Войток) проходили його вперше. Тож хвилювання - і керівників, і їх вихованців - було неабияким. Та сцена Центру культури і мистецтв Дніпровського району Києва стала щасливим для наших талантів місцем.

Програма складалася з п'яти відділень, у яких були сум і радість, лірика і драм, літо і зима – різноманітний вираз почуттів, емоцій, пристрастей. То весело, то обережно супроводжувала дзвінкі дівочі голови «Октави», скрипка; легенько зма-

хували слізки з очей глядачі, коли слухали пісні про маму, які були у репертуарі і хлопців, і дівчат, усміхалися, коли чули українські колядки, які вже спішать до кожного порогу з побажаннями щастя, світла, віри і надії.

Заповнили зал стрілецькі та козацькі мотиви, майстерно виконані «Амеро», і оригінальність гімну білої зими від «Октави». І що прикметно (і було особливо високо оцінено атестаційною комісією): майже у кожному номері звучало «обробка Сергія Дудки», «переклад Ніни Мелікової».

А виступ солістів студії естрадного співу можна, напевне, назвати «Дев'ять відтінків любові». Усі дев'ять солістів, які брали участь в програмі, виконували відомі сучасні естрадні твори про любов.

Ірина Майданюк

НАШІ ЮВІЛЯРИ

У грудні свій ювілей святкують:

50-літній – доценти **Олена Бабанко** (кафедра романо-германських мов і перекладу), **Артур Ліханов** (кафедра ботаніки, дендрології та лісової селекції), **Валентина Кульченко** (кафедра філософії) і **Валентина Мельник** (кафедра надійності техніки), завідувач лабораторії кафедри годівлі тварин та технології кормів **Галина Гусар**, бібліотекар **Людмила Корзуненко**;

55-літній – голова Наглядової ради НУБІП **Микола Томенко**, завідувачі кафедр **Віктор Заяць** (земельного кадастру) і **Валерій Ляхно** (комп'ютерних систем і мереж), доцент кафедри аграрного консалтингу і туризму **Олена Локутова**, головний інженер **Олег Самсонюк**, фахівець відділу обслуговування комп'ютерної техніки **Віктор Валовий**;

60-літній – черговий **Євген Кузьмін**, прибиральниця **Варвара Нікулькова**;

65-літній – проректор з навчально-науково-виробничих питань і адміністративно-господарської діяльності **Валерій Іщенко**, охоронник **Микола Роман**, прибиральниця **Ніна Шмаргун**;

70-літній – доцент кафедри охорони праці та інженерії середовища **Микола Калівошко**, провідний інженер **Наталія Клименко**, слюсар **Володимир Пилипенко**, старший лаборант кафедри технологій у птахівництві, свинарстві та вівчарстві **Віра Салганська**;

80-літній – професор кафедри біржової діяльності і торгівлі **Микола Солодкий**.

Ректорат університету, профком викладачів і співробітників, а також редакція газети "Університетський кур'єр" щиро вітають наших колег з цими життєвими подіями і хочуть міцного здоров'я, благополуччя та подальших успіхів.

СПОРТ

ПІДТЯГНІСЬ В БРОНЕЖИЛЕТІ

Напередодні Дня Збройних Сил України в університеті пройшли змагання з підтягування на перекладині в бронезжилетах. Найсильнішою тут виявилася команда ННІ лісового і садово-паркового господарства, 2-ге місце зайняли представники агробіологічного факультету, 3-тє - ННІ енергетики, автоматики та енергозбереження.

В особистому заліку перемогу святкував Ярослав Шокун (ННІ енергетики, автоматики та енергозбереження), 2-ге місце розділили Денис Животинський (механіко-технологічний факультет) і Віталій Тімко (агробіологічний факультет), 3-тє - Серафим Мажаров (ННІ лісового і садово-паркового господарства) і Микола Колесник (факультет землевпорядкування).

ШАХИ В ЇХНЬОМУ ЖИТТІ

В університеті пройшов шаховий турнір серед викладачів та співробітників.

Кажуть, гра в шахи поділена на три стадії: першу - коли ви сподіваєтеся, що маєте перевагу, другу - коли ви вірите, що маєте перевагу і третю - коли ви знаєте, що... програєте. Але наш переможець та призері вірили у свою перемогу і результати не змусили довго чекати: перемогу виборів завідувач кафедри технології м'ясних, рибних та морепродуктів Олександр Савченко, друге місце посів доцент кафедри овочівництва та закритого ґрунту Юрій Слешов, а третє - президент шахового клубу «Шаховий Король НУБІП» Михайло Данилюк.

Анна Хижняк,
начальник відділу виховної роботи та студентських справ

СРІБЛО СПАРТАКІАДИ

М'яч над сіткою

На Спартакіаді серед збірних студентів Голосівського району жіноча команда НУБІП з волейболу гідно представила наш університет: дівчата посіли друге місце, поступившись лише суперницям з Шевченкового університету.

Швидка вода

У змаганнях на першість з плавання спартакіади серед збірних професорсько-викладацького складу вийшли, які розташовані на території Голосівського району, наші плавці вибороли 2-ге місце.

До складу команди увійшли проректор з навчальної і виховної роботи Сергій Кваша (1-ше місце 50 м вільним стилем і брасом в категорії 60-64 років, 2-ге - в естафеті 4x25), професори Ігор Паламарчук (1-ше місце 50 м брасом), Микола Талавіра (3-тє місце 50 м на спині в категорії 55-59 років), доценти Михайло Садко (1-ше місце 50 м брасом в категорії 65 і старше), Павло Кроп (2-гі місця - 50 м вільним стилем і брасом в категорії 55-59 років і в естафеті 4x25 м), Олександр Соваков (2-ге місце в еста-

феті 4x25 м), Віктор Ребенко (2-ге місце в естафеті 4x25 м), старший викладач Володимир Шапошник (1-ше місце 50 м на спині), асистент Ксенія Мазур (1-ше місце 50 м вільним стилем і брасом в категорії 34-45 років, 2-ге - в естафеті 4x25 м), завідувач оздоровчого центру В'ячеслав Крупка (3-тє місце 50 м брасом в категорії 65 років і старші), начальник відділу виховної роботи та студентських справ Анна Хижняк (2-гі місця 50 м вільним стилем і брасом).

Олена Отрошко

ПІД ПРАПОРОМ «КОЛОСА»

У Луцьку, де проходив чемпіонат ГО ВФСТ «Колос» з важкої атлетики, збірна нашого університету зайняла 3-тє загальнокомандне місце. В особистому заліку 1-ше місце вибороли третьокурсник факультету констрування та дизайну Олег Калюжний і другокурсник факультету ветеринарної медицини Яна Тишук, а Євгенія Єрмоленко з факультету харчових технологій і управління якістю продукції АПК і Юлія Телегуз з ННІ лісового і садово-паркового господарства - 2-ге.